

ЖАБАЦ И ВО

Били жапци у бари, - жапци ко жапци, сви су радили исто ко сви жапци у свим барама. Сви, осим једног. Тај је видео вола где вуче плуг, позамашан је то био во, свидело се жапцу како изгледа кад је неко тако велики. Рекао је свом другару:

- Виш вола?

- Видим, - рекао је другар.

- Е, сад пази! Сад ћеш видети да сам и ја способан да постанем тако велики. Кад може и он, могу и ја!

- Хајде, да видимо, - рече другар радознало.

Удахну жабац ваздух, напе се, наду себе колико је год могао, и мисли: в Тако ћу постати велики.г

- Јесам ли? - једва прозбори.

- Ниси, богме, - одговори другар. - Терај даље.

Још јаче се жабац напну, још једном упита, исти одговор доби. Најзад је вала, решио да иде до краја: напео се, страшно се напео, пренапео се, надуо се ко балон.

- Је л сам сад ко во? - процеди.

Другар заусти да одговори, али утом - пуп! препуче жабац. Рас-тури се онако како се и надуо - као балон.

- Одее! - рече другар разочарано.

А рода која је у шевару стајала на једној нози, дуго је, дуго смишљала и најзад смислила, па казала својим младунцима:

*Найейџом жайцу веома је сличан
на силу ко би да њосијане већи.*

Залуд се хвали: в Ја сам њџоме вичан!г

Прснуће брзо - славу неће сијећи!

